31/01/2024

Μητροπολίτης Σουηδίας Κλεόπας: Christ the Influencer

/ Γνώμες

Στην ερώτηση ενός μέλους της νεολαίας του Καθεδρικού Ναού Στοκχόλμης, αν ο Χριστός εθεωρείτο ο κατ᾽ εξοχήν influencer της εποχής Του, απάντησα καταφατικά, δίδοντας μια άλλη διάσταση του σύγχρονου αυτού όρου, εξιδανικεύοντάς τον στο χώρο της πνευματικότητας, με «επένδυση» σωτηριολογική.

- **Του Σεβ. Μητροπολίτη Σουηδίας κ. Κλεόπα**

Στην εποχή μας, Influencer είναι αυτός που ασκεί επιρροή, δηλαδή που επηρεάζει

μεγάλες ομάδες ανθρώπων, τους «followers» (ακόλουθους) του, που είναι χρήστες των μέσων κοινωνικής δικτύωσης (media), μέσα από πλατφόρμες marketing, όπως το Facebook, το YouTube και το Instagram.

Με άλλα λόγια, Influencer είναι ένα διάσημο πρόσωπο, ένας εν δυνάμει πωλητής υπηρεσιών, που έχει πείσει τους ακροατές ή τηλεθεατές του, ότι η γνώμη του, η διδασκαλία του, ο τρόπος ζωής του είναι προτιμητέα.

Ο καθένας μας, στο κοινωνικό του περίγυρο και περιβάλλον, είναι ένας Influencer, που με τη ζωή, το λόγο και την εν γένει συμπεριφορά του, επηρεάζει τους γύρω του κι αυτούς με τους οποίους συναναστρέφεται τακτικά.

Κι ερχόμαστε τώρα στην ευαγγελική περικοπή της συνάντησης του Χριστού με το Ζακχαίο, στην οποία μπορούμε να δώσουμε τον τίτλο «διασταύρωση βλεμμάτων».
Το ερευνητικό βλέμμα του Θεανθρώπου, το γεμάτο συμπάθεια, διασταυρώνεται με το ανήσυχο βλέμμα του Ζακχαίου, κι επειδή συμπίπτουν οι επιδιώξεις και ταυτίζονται οι αναζητήσεις τους, στο σπίτι του Ζακχαίου πραγματώνεται το «σήμερον σωτηρία τῷ οἴκῳ τούτῳ ἐγένετο». (Λουκ. 19,9)

Είναι λυπηρό το γεγονός ότι, αν και πολύς κόσμος ακολούθησε το Χριστό στην πορεία Του προς τα Ιεροσόλυμα, μέσω της Ιεριχούς, η σωτηρία αφορούσε μόνον «τῷ οἴκῳ τούτῳ», ένα μόνο σπιτικό, αποκλειστικά μια μόνον οικογένεια.

Οι υπόλοιποι, ο όχλος δηλαδή, είναι αλλού, νεοελληνικώς «στην κοσμάρα τους»! Γιατί; Διότι, «διεγόγγυζον πάντες λέγοντες ὅτι παρά ἁμαρτωλῷ ἀνδρί εἰσῆλθε καταλῦσαι». (Λουκ. 19,7)
Σκανδαλίστηκαν, όταν είδαν τον Κύριο, να εισέρχεται στο σπίτι του Ζακχαίου. Ομαδική κατακραυγή κι αγανάκτηση του πλήθους. Κριτήρια επιφανειακά και στιγμιαία, διότι αδυνατούν, να κατανοήσουν την κατ᾽ εξοχήν πραγματικότητα, το τί πραγματικά συνέβη τότε, το γεγονός ότι ο Ζακχαίος «ἐζήτει ἰδεῖν τόν Ἰησοῦν» κι «ὁ Ἰησοῦς ἐζήτει» «σῶσαι τό ἀπολωλός». Κι ο Ευαγγελιστής Ματθαίος, τελώνης δεν ήτανε;

Άραγε, όλοι εμείς που ερχόμαστε τις Κυριακές στην εκκλησία, ποιόν αναζητούμε; Ποιόν πραγματικά συναντάμε εκεί; Ο Χριστός, ως «προσφέρων και προσφερόμενος», είναι στις αναζητήσεις μας;

Τί απ᾽ όλα αυτά που ακούμε και βλέπουμε, στα ιερά δρώμενα, μας επηρεάζουν, μας καθηλώνουν πνευματικά και μας συγκινούν; Μήπως κι εμείς ανήκουμε στο ανώνυμο πλήθος της Ιεριχούς, που σχολιάζουμε τους πάντες και τα πάντα;

Και φυσικά, λέξη για να βοηθήσουμε ουσιαστικά και θυσιαστικά το έργο της

Εκκλησίας.

Με χίλιες δυο προφάσεις και δικαιολογίες, αξιοποιώντας την «προβολή», όπως θα λέγαμε στην ψυχολογία, νοιώθουμε βαθιά ικανοποιημένοι, για την απραξία και αδιαφορία μας.

Αφήνουμε να αιωρείται στην ατμόσφαιρα, πολλάκις και μεγαλοφώνως η συκοφαντία, η αποδοκιμασία κι η διαπόμπευση, επαναλαμβάνοντας ηχηρά το «διεγόγγυζον πάντες».

Κολλάμε ετικέτες στους δακτυλοδεικτούμενους, στιγματίζουμε κληρικούς κι εθελοντές και, με χαρακτηρισμούς αφόρητους, στοχεύουμε σ᾽ ένα ή πολλαπλά «character assassinations». «Γιατί να βοηθήσω;» διερωτώμεθα και συνεχίζουμε το λόγο-μονόλογο: «Εξάλλου, αυτά είναι έργα των παπάδων και των δεσποτάδων!»

Συνειδητοποιούμε ποτέ, ότι όλα κι όλοι λειτουργούν ερήμην μας, στα εκκλησιαστικά και ενοριακά δρώμενα, όταν σκεπτόμαστε έτσι; Στην ουσία, μήπως αυτοπεριθωριοποιούμαστε, λατρεύοντας ένα Χριστό αντί-Χριστό κι έτσι οι επισκέψεις μας στο ναό παραμένουν ως μια τυπική ανάμνηση κι όχι ως βίωμα, που επεξεργαζόμαστε για τη σωτηρία μας;

Εν αντιθέσει, ο Ζακχαίος ανταποκρίνεται στο θείο κάλεσμα κι αρχίζει την πορεία του προς τα άνω και συγκεκριμένα απ᾽ τη στιγμή που ανέβηκε στη συκομουριά.

Ο Χριστός τον καλεί με τ᾽ όνομά του. Άμεσο κάλεσμα, κλίση προσωπική, να αναδειχθεί απόστολος κι ιεραπόστολος. «Ζακχαῖε, σπεύσας κατάβηθι· σήμερον γὰρ ἐν τῷ οἴκῳ σου δεῖ με μεῖναι.» (Λουκ. 19,5)

Ο Ζακχαίος επεξεργάζεται τα γεγονότα με ωριμότητα, άμεσα όμως, αυτοστιγμεί, γι᾽ αυτό «καὶ σπεύσας κατέβη, καὶ ὑπεδέξατο αὐτὸν χαίρων.» (Λουκ. 19,6)

Μετανιώνει πραγματικά. Αποφασιστικά και θαρραλέα, αλλάζει πάραυτα πλεύση και πορεία ζωής, αφού πρώτα εκτίθεται ενσυνείδητα στα μάτια των συνανθρώπων του, με ταπείνωση, αφού αναγνωρίζει, ότι έχει καταχραστεί κι έχει αδικήσει.

Δεν αρκείται στην ομολογία των αδικιών που έπραξε ως φοροεισπράκτορας και στη δημόσια εξομολόγηση. Εμπράκτως, αποκαθιστά την αδικία.

Συμμορφώνεται με τις υποδείξεις και εντολές του Μωσαϊκού Νόμου κι υπόσχεται, ότι θα αποζημιώσει τετραπλάσια αυτούς που αδίκησε και φορολόγησε υπερβολικά, μιας κι «αὐτὸς ἦν ἀρχιτελώνης, καὶ οὗτος ἦν πλούσιος».

Δε σταματά εδώ. Κάνει ένα ακόμη μεγάλο βήμα, βήμα φιλανθρωπίας, λέγοντας

ότι, «ἰδοὺ τὰ ἡμίση τῶν ὑπαρχόντων μου, Κύριε, δίδωμι τοῖς πτωχοῖς». (Λουκ. 19,8)

Πόσο γρήγορα περνάει ο Ζακχαίος από το ρόλο του θρησκευτικά αδιάφορου στο ρόλο του βιωματικά πιστού.

Αποκαλεί το Χριστό «Κύριο» και λαμβάνει επάξια τον τίτλο «υἱὸς Ἀβραάμ».

Ο Κύριος εξακολουθεί να βρίσκεται ανάμεσά μας, στην ανθρωποθάλασσα των μεγαλουπόλεων και στις ερημιές της υπαίθρου, για να συναντήσει το ερευνητικό βλέμμα του κάθε ενός από μας, που διψά τη λύτρωση και τη σωτηρία, του προσώπου εκείνου που έχει άμεση ανάγκη προσέγγισης και επικοινωνίας, με κοινό παρονομαστή σωτήρα και σωζόμενου, τη σωτηρία.

Η αναζήτηση του Θεού ας πληθαίνει στις μέρες μας τους Ζακχαίους, ας εξαπλώνεται η σωτηρία κι ας πραγματώνεται το «σήμερον σωτηρία τῷ οἴκῳ τούτῳ ἐγένετο».